

פקודי, שקלים. "אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו'" (ל"ח, כ"א), "אלה פקודי בגימ' רל"ו, דנוע ששיעור קומה של יוצר בראשית הוא רל"ו פרסאות כמס' גדול אדוננו ור"ב כ"ח, ויש יחוד מהאריז"ל בכתוב "אוחזה בסנסניו" (שה"ש ז', ט'), סנסניו גימ' רל"ו, הענין כי מעולם הבריאה נמשך שפע האהבה אשר ע"ז נאמר "אמרתי אעלה בתמר אוחזה בסנסניו" (שם) ומשם מקור שפע הנבואה בחי' ב' דדין (שהם סוד אלה"ם שבבינה שהוא א"ל מימינא מ"י משמאלא ה' באמצעיתא, ותצרף א"ל שבימין עם ד"ד ויהיה א"ל ד"ד, ותצרף מ"י משמאל עם דד ויהיה מ"י ד"ד, סוד אלד"ד ומיד"ד מתנבאים במחנה), ושכשחושב אלו התיבות "אוחזה בסנסניו" ור"ת וס"ת שלהם שהם **אוה"ב, בזה נפתח מקור התורה להשפיע עליו.**

פקודי

מאמרים ושיחות ממו"ר הגה"צ רבי יצחק משה ארלונגר שליט"א

וזה ענין שפע הנבואה השופע על העולם מפנימיות רצון העליון, כמשל החלב הנמשך להחיות ולהזין את הוולד,

כך הרבש"ע ממשך כביכול חלב לזון העולמות העליונים בסוד "השם גבולך שלום חל"ב חיטים ישיבעך" (תהילים קמ"ז, י"ד), וכפי שהארכנו מזה במקום אחר, שהחיטים הם סוד כ"ב אותיות התורה שכן חט"ה בגימ' כ"ב, והם האותיות שנבראו בהם שמים וארץ כמ"ש "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם" (תהילים ל"ג, ו'), ואמנם האותיות נפלו ופרחו מהם הנקודות ונעלמה מציאות התורה וידיעת נותן התורה עד שנשתכח השורש, וכעת צריך כעת להמשיך החל"ב העליון אל תוך החיטים, היינו רוח נבואה, בורא ניב שפתיים, מארבע רוחות בואי הרוח להחיות האותיות המעולפות ולחדש בהם רוח הדיבור, ולזה צריך לעורר בחינת "אמרתי אעלה בתמר אוחזה בסנסניו", **תמ"ר בגימ' ב' פעמים ש"ך דינים וכשמתיק התמ"ר בשם א"ל, בחי' "חסד א"ל כל היום"**, בזה נמתקין הדינים ונעשה **מתמ"ר תרע"א** (כך עולים תמ"ר א"ל), שזה סוד כוונת "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" ואכמ"ל, ועל ידי זה מתבטל מרירות האותיות הנפולות, שהיא בחי' "מרת נפש" שנאמר אצל חנה "והיא מרת נפש ותתפלל על ה'" ונעשה ממנו **תרע"א**, "זה השער לה' צדיקים יבואו בו", ואז "אוחזה בסנסניו", מגיע אל מקור שפע האהבה מימין ומשמאל יניקת הנביאים, אלד"ד ומיד"ד מתנבאים במחנה, ואז שומע הנבואה "משה מת יהושע מכניס", שהוא מצד אחד חזות קשה ומאידיך גיטא שמועה טובה תדשן עצם, כי זה סוד אלדד ומידד, שאפי' נסתלק משה רבינו שורש הדעת והיינו שנצטמצם ונתרחק מאור העליון, אפשר להמשיך שפע הנבואה למטה ויהושע מכניס, ואף על פי שכבר אינם במדבר בדרך ניסי והתגלות השכינה רק יושבים איש תחת גפנו ותחת תאנתו בחי' ישובו של עולם, גם בזה זורח ומאיר שפע העליון, וזה עיקר תכלית הבריאה, שאחר שנסתר ההתגלות ונתלבש בכמה עלמות, דייקא עכשיו לעורר עבודה יקרה להמתיק כל ההסתרים של מר"ת נפש על ידי חסד א"ל כל היום ולפתוח שער לה', תרע"א לדרתא, שבוה נוטל האותיות שנבראו בהם שמים וארץ ומחדש בהם הרוח חיים על ידי חל"ב העליון מחלב חיטים ישיבעך בסוד "ואכלו את חל"ב הארץ" (בראשית מ"ה, י"ח), וזהו סוד "וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם" (בראשית כ"ט, א') כמו שכתב הגרויסער מגיד, שבני קדם הם סוד אלפין נבקעין ומתגלה בהבקיעה לובן העליון היינו שביל החלב היורד להשפיע למטה עד ארבע חיות המרכבה, **שו"ר ארי"ה נשי"ר אד"ם** שהם בגימ' **וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם** (אלף ש"י).

וכל זה הוא סוד ויק"ם משה"ה א"ת המשכ"ן, בגימ' **וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם**, היינו שבצלאל היה יודע לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ ומוה נעשה המשכן, שהמשיך שפע הנבואה משביל החלב שנמשך מבקיעת האלפין"ן שלבנונית שקודם אל"ף האיך בהן, וחזר החיות אל האותיות ונתחדש דיבור ה' מבין שני הכרובים, אשר זה סוד עבודת איש ישראל.

והנה, **המשכ"ן משכ"ן העד"ת** גם כן עולה אלף ש"י"ו כמספר "וישא יעקב רגליו וגו'", ותיבת **המשכ"ן** לבד במילוי, עולה בגימ' **אסת"ר**, כי זה סוד אסתר המלכה, **"ונת"ן תמרוקיה"ן** בגימ' **וישא יעקב רגליו וגו"**, שנמשך חלב העליון אל תוך ההסתר בחי' "ואנכי הסתר אסתיר" (דברים ל"א, י"ח), שבתוך ההסתר הוא אנוכי כמאמר הבעש"ט הק' (והיינו שנמשך האור מבקיעת אל"ף דאנכ"י אל תוך ההסתר הנ"ל), שזה כל סוד הנבואה של אלדד ומידד, משה מת יהושע מכניס, שאע"פ שיש הנהגה של הסתר שיושבים איש תחת גפנו ותחת תאנתו ועולם כמנהגו נוהג, עדיין שופע אור השי"ת ומחיה הנבראים מלבנונית שקודם אל"ף, כמו שהיה בימי מרדכי ואסתר שזרח בחושך

אור לישרים וראו כי גם מה שנראה העלם השגחתו יתברך כמו גזירות אחשוורוש וכו', הכל בהשגחה היה פרטית והוא מסיבות מתהפך בתחבולותיו, צופה ומביט עד סוף כל הדורות.

וכל זה מרומז בפסוק "אלה פקודי המשכן", **אל"ה פקודי בגימ' רל"ו**, סוד השתלשלות פרסאות העליונות שהם סוד פריסת מלכותו ית', היינו התפשטות מידות העליונות למטה כדי להעלים הנהגה בהסתר בתוך הסתר, ואדם מתהלך בעולם וחושב שהכל נסתר וימש חושך, אבל באמת הכל צירופי אותיות שנבראו בהם שמים וארץ, ומחמת שהשי"ת לא ברא עולמו לריק, מוכרחים להמשיך החל"ב העליון של אלד"ד ומיד"ד ולגלות שאפילו משה מת, עם כל זה נמשך השפעת הקדושה למטה "ויקם משה את המשכן", והיינו שאמרו חז"ל (מגילה י"ג): **"ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד"**.

ועל דרך העבודה, הנה מבואר בספ"ק ברית מנוחה שכל נביא לפני שקיבל שפע הנבואה עברו עליו עניינים קשים מחמת שהנבואה מגיעה בחזק וכמו שמבואר באוה"ה הק' פרשת אחרי מות סוד הוללות הנביאים, כשבאה הרוח לחול על האדם נרתעים רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו עד שכמעט נאבד ממנו כל חיותו ומתגולל על הארץ וליבו דופק, וזה החידוש של משה רבינו יותר משאר הנביאים, שהיה מסוגל לעמוד על רגליו ולשמוע הנבואה משא"כ שאר הנביאים השליכו עצמם לארץ כנוח עליהם הרוח, וגם מקודם עברו על גופם ועל נפשם כמה הרפתקאות מחמת שכבר התעתדה הרוח לחול, וכמו שמצינו אצל ירמיהו הנביא דברים נוראים כאשר נראה בכתובים, ובישעיה הנביא "גווי נתתי למכים ולחיי למורטים פני לא הסתרתי מכלימות ורוק" (ישעי' נ"ו, ו'), שזה מוכרח לעבור על כל מי שזוכה לנבואה, שזהו בחי' אלדד ומידד מתנבאים במחנה משה מת יהושע מכניס, היינו שחזות קשה הוגד להם מקודם, וכן כל מי שזוכה לגילוי אלוקות אשר כל גילוי אלוקות הוא בחי' נבואה קטנה, יש לו מקודם חזות קשה מחמת שרמ"ח איבריו ושס"ה גידיו הגשמיים אינם מסוגלים לסבול האור ועובר עליהם מה שעובר, ולכן כל צער ואנחה של איש ישראל, הכל הוא בחי' נבואה שגופו ונפשו מצטערים מחמת השראת אור הנבואה.

וזהו בחי' "אעלה בתמ"ר", שקודם שמגיע רוח הנבואה יש בחי' של "והיא מר"ת נפש ותתפלל על ה' ובכה תבכה" (שמואל א' א', י'), וכמו שמצינו אצל יחזקאל הנביא "נפתחו השמים ואראה מראות אלוקים" (יחזקאל א', א'), מ"ר או"ת, מרירות גדולה עד מאוד שנמשך מן הריחוק ופריחת הנקודות ונפילת האותיות, בחי' נפלאו"ת, נפ"ל או"ת, שה רמז לכל מיני הצער שעוברים על נשמות ישראל לקראת הגילוי, ובכללות הוא חבלי משיח ובפרטיות יש לכל אחד החבלים שלו עד שזוכה להתגלות משיח הפרטי, ומקודם יש מ"ר או"ת כנ"ל, אעלה בתמ"ר, והיא מר"ת נפש, כי ה' צדיק יבחן ורשע ואוהב חסם שנאה נפשו, שהרבש"ע מנסה את הצדיק בכמה ניסיונות עד שיחול עליו אור העליון מרל"ו פרסאות ואוחזה בסנסניו, בחי' "צירור המור דודי לי בין שדי ילין" (שה"ש א' ג') ומאמרם (שבת פ"ח): **"אף על פי שמיצר ומימר לי דודי, הגם שצירור המור הוא דבר נפלא מאוד יש בו בחי' מימר ומיצר לי, (שרק ע"י כן מגיע לבחי' "בין שדי ילין" אלדד ומידד), שזהו בחינת המרירות, החילוק שבין מספר "שמע ישראל וגו'" ל"ברוך שם וגו'" עולה מ"ר כנועד, ועמלק שרוצה להפריד בין שמע ישראל לברוך שם עולה מ"ר, ור"ם לבבך ושכחת, אבל כשנותן אל ליבו שהכל הוא מרירות האותיות שמוכרח להרגיש לפני שישאב את שפע הנבואה, בחי' חזות קשה וסוד הוללות הנביאים כמבואר, ממילא מתחזק אפילו בזמנים קשים, ובוה מהפך חשוכה לנהורא ומר למתוק, כמו ששמע רבי חייא רבא כשראה מראות עליונים (זהו"ק ח"א ד.)**, 'מאן מנכון די חשוכא מהפכן לנהורא וטעמין מרירא למתקא, עד לא ייתון כא', שזה בחי' המתקת מרירות הנפש על ידי חסד א"ל שכתב האריז"ל שעל ידו עולים למעלה אל שפע האהבה.

וזהו "ואלה פקודי המשכן משכן העדות", שהמשכן היה סוד ההתגלות אלוקית ונתמשכן בעוונותיהם של ישראל וצריך לפוקדו, וכשארם רוצה לעשות רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו משכן לרבש"ע, תיכף רודפים אחריו כמה עניינים קשים ומראו"ת נגעים מחמת שבראשית דרכו מוצא את המשכן שנתמשכן כנ"ל, וצריך להתחזק מאוד בפקודי המשכן, פקוד פקדתי, עד שיהיה נעשה מאסת"ר שהיא בגימ' המשכ"ן (במילוי) בחי' ואנכי הסתר אסתיר, בחי' תרע"א, שיתגלה אל"ף דאנכי ויהיה שער לה', "פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יי"ה", שזהו "קול דודי דפק פתחי לי", כשארם מרגיש פתאום דפיקו דליבא מחמת כמה עניינים המתרגשים ובאים אליו, צריך לדעת שזהו קול דודי

שבא להשרות שכיתנו עלי, "ורוח על פני חילוף הסמר שערות בשרי", כמו שרואים בדרך העולם כשאדם נופל למשכב ממשמשין הדופק שאם יש לו דופק בזה מוכח שהוא חי, וכשמבין מי הוא הדופק צריך לקחת האותיות ולהביא אותם אל מש"ה רבינו שהוא בחי קפ"ד קס"א ונקרא בתיקוני זוהר "קול דודי דפק", בחי פקודי המשכן, ויביאו את המשכן אל משה", שהוא יודע לממש הדופק והוא בחי אין הגמור "כי לא יראני האדם וחי" ועל ידו חוזר הכול לשלמות...

(רעואו דרעוין, פרשת פקודי שקלים, תשע"א)

עיריין קדישין עובדות ומוסר מקדושי עולם

יום ו' ערש"ק ר"ח אדר, יו"ד של הרה"ק רבי ברוך מגארליץ זי"ע. הרה"ק מגארליץ זי"ע היה בנו של הרה"ק בעל "דברי חיים" מצאנו זי"ע. חקרן גדול בטבעו היה הרה"ק מגארליץ, ויחד עם זאת היה גם חריף ושנון מאד. מסופר כי אירע פעם בעת סעודה שלישית שאביו הרה"ק מצאנו זי"ע לא היה בקו הבריאות לגמרי והשתעל (געהיסט) כמה פעמים, שאלו בנו הרה"ק מגארליץ אם הינו רוצה לשתות טייה להשקיט השיעול, השיב לו אביו הקדוש "אין עולם האצילות טרינקט מען נישט קיין טייה...". (בעולם האצילות לא שותים תה), ענה לו הרה"ק מגארליץ בשנינות "אין עולם האצילות היסט מען נישט...". (בעולם האצילות לא משתעלים...).

הרה"ק מגארליץ זי"ע היה נוסע להסתופף אצל רבים מצדיקי דורו, ובהיותו חקרן גדול מטבעו היה מתחקה אחר הליכות דרכם של צדיקי הדור וחוקר אחר כל מעשיהם. בין הצדיקים אשר בצילם היה מסתופף, היה גם הרה"ק המגיד מטריסק זי"ע, פעם בעת ששהה אצלו, הבחין כי בעת אשר סיים המגיד את אמירת התורה בעת עריכת השולחן בקול גדול ובהתלהבות כדרכו בקודש, היטה המגיד מטריסק את עצמו לעבר בנו ושאלו דבר מה בשקט כלוחש סוד, ובנו משיב לו בקצרה. מאד השתוקק הרה"ק מגארליץ להבין את פשר הדבר, וכאשר שאל לבנו של המגיד אודות חילופי הדברים בינו לבין אביו, השיב לו הבן שאינו רוצה לגלות לו כי ממילא לא יאמין לו... אולם לא הועילו כל ההתחמקויות והרה"ק מגארליץ לא הניח לו עד שגילה לו דברים כהווייתן, כי אחר שאביו המגיד מסיים את אמירת התורה, לפעמים שואל אותו בשקט אם כבר אמר תורה... כי לרוב דביקותו של המגיד מטריסק זי"ע בעת אמירת התורה, לא זכר אחר סיימו לדבר אם כבר אמר תורה אם לאו.

אכילתו של המגיד מטריסק זי"ע היתה מעט מזעיר, וכאשר שהה אצלו הרה"ק מגארליץ, היה הדבר בעיניו כחידה אשר מוכרח לחקור אחריה, ושאל את המגיד מה פשר אכילתו המועטת, השיבו המגיד שהוא אינו יכול לישון, וכיון שאינו יכול לישון אינו יכול לאכול. התעניין הרה"ק מגארליץ לדעת מדוע אינו יכול לישון, השיב לו המגיד שבצעירותו בהיותו סמוך אצל אביו הק' המגיד מטשערנאביל זי"ע, נכנס פעם אל אביו אדם שבור שהיה מדוכא ביסורים מכף רגל ועד ראש, ולמשך זמן רב ישבו יחדיו מסוגרים לבד בחדר, כאשר יצא האדם השבור מן החדר, הושיט לו המגיד מטריסק את ידו כדי לסייע לו לעלות לעגלה, ובתוך כדי שהוא מחזיק בידי היהודי השבור, פלט הלה אנחה קורעת לב מפיו. כשחזר המגיד ונכנס אל אביו, אמר לו אביו הקדוש "ההינד יודע מיהו האדם שהיה כאן, זהו משיח צדקינו שסובל את היסורים של כלל ישראל ולכן הוא שבור ורצוף מאריכות הגלות ומגודל הצער", וסיים המגיד מטריסק ושח להרה"ק מגארליץ, כי מאותו יום ששמע את ה"קערעכץ" (האנחה) של משיח צדקינו, אינו יכול לישון יותר, וכיון שאינו יכול לישון אז גם לאכול אינו יכול.

תגלון פתגמין פתגמים ורעיונות בעבוה"ש

שני מכתבים נשתמרו מאת מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע, אחד הוא המכתב הידוע ששלח לגיסו הרה"ק רבי גרשון מקיטוב זי"ע והועתק בספה"ק "תולדות יעקב יוסף", אולם מכתב זה לא נשתמר בכתב יד קדשו של הבעש"ט. מלבדו קיים מכתב נוסף אשר נשאר לדורות מעצם כתב ידו של הבעש"ט הקדוש, וממנו למדו את צורת חתימתו של הבעש"ט הק', ומכתב זה נושא בקרבו דברי הנהגה קצרים אשר שלח לתלמידו בעל ה'תולדות' זי"ע, ובו מורה לו שלא להתענות כלל וכן להמנע מסיגופים. ויש להתבונן בדבר אחרי שידוע לנו שזוהי הוראת הבעש"ט בכבודו ובעצמו אשר הורה לתלמידיו להמנע מתעניות וסיגופים, מדוע זה מצאנו אצל תלמידי הבעש"ט הקדושים אשר רובם ככולם היו מסגפים עצמם לאין שיעור ומתענים משבת לשבת לכאן בניגוד גמור למה שקיבלו מרבים הקדושים.

ומסתבר לומר ע"ד מה שנאמר אצל יעקב אבינו ע"ה "ויהי בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה", כי גם עבודת פרך של שבעה שנים תמימות יכולה להראות כימים

אחדים. וגם אלו הצדיקים תלמידי הבעש"ט הקדושים רוב תענוג לאין ערוך אשר הרגישו בעבודתם את ה', היו חוששים ודואגים שלא יפריעם הגוף הגשמי אפילו רק באיזה נדנדוד קל אשר יבטל מהם את אותו תענוג עילאי, ולזה היה שווה בעיניהם לסגף הגוף לשברו בכל מיני הכאות וסיגופים ובלבד שלא יפריע את דביקותם בא"ל עליון, ולדידהו לא היו אלו סיגופים ותעניות של צער, רק עניינים רצויים ואהובים בחי' ואני קרבת אלוקים לי טוב לגודל תשוקתם ואהבתם את הדביקות בה' בתכלית, ולא היו תעניות לשם תענית...

וכמו שמסופר על הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע כי בימים בהם ערך גלגול שלג על מורדות ההרים שמחוץ לעיר, היה שוכר צריף קטן משכן גוי ובו היה מתאכסן בעת שהותו במקום. פעם באחד הלילות הקפואים, הבחינו מספר גויים ב'חיה' לבנה גדולה המתגלגלת לה במורד ההר, ותיכף הכינו שק וצדו בו את ה'חיה', החל הרה"ק רבי משה לייב לדפוק בכל כוחו שיפתחו את השק, אולם הם חשבו שחיה פראית היא והחלו להכותו במקלות עד אשר חדל מדפיקותיו, נכנסו הגויים לשכן הגוי וסיפרו לו על המציאה הנדירה שנודמנה להם לצוד בקלות חיה גדולה ויקרה. הגוי בעל האכסניה הבין מיד במה דברים אמורים והורה לשחררו תיכף ומיד. כאשר סיפר רבי משה לייב את דבר המעשה הוסיף ואמר: "איך האב געוויסט סוועט זיין גוט, אבער אזוי גוט האב איך נישט געוויסט..." (ידעתי שיהיה טוב, אבל לא ידעתי שיהיה כל כך טוב...).

אנפין חדתיין חידושי תורה על פרשת השבוע

"וימלאו בו ארבעה טורי אבן טור אדם פטדה וברקת הטור האחד וגו'" (שמות ל"ט, י' - י"ג). הנה האורים ותומים שהיה מונח בתוך החושן על לב אהרן, היה בחי' הלב של כלל ישראל והשרש שלהם, לכן נחקקו עליו שמות כל השבטים, וכל דבר שאלה נשאלה באורים ותומים, וקבלת התשובה היתה ע"י אותיות שמות הי"ב שבטים שהיו חקוקים על החושן אשר היו מאירים בתשובה, והיינו שהאותיות של התשובה היו מאירין על החושן וכך ניתנה התשובה על השאלה. וא"י במדרש דשמות הי"ב שבטים אינם כוללים את כל כ"ב אותיות התורה ויחסרו אות' שיצטרכו להאיר בכדי להשיב תשובה, ע"כ נחקקו על החושן גם תיבות "אברהם יצחק יעקב שבטי ישראל" אשר השלימו לכ"ב אות' התורה. והנה תמצא דבר הפלא ופלא, שכל כ"ו אותיות התורה, היינו כ"ב אותיות עם ה' אותיות מנצפ"ך שהם אות' סופיים של התיבות, כאשר נחשב את כולם במילוי (ג' אות' ה' ו' פ' במילוי אלפ"ן, וב' אותיות ח' ת' חסר יו"ד) גימ' בדיקו כל מה שהיה חקוק על החושן, היינו שמות הי"ב שבטים ראובן שמעון לוי יהודה יששכר זבולן דן נפתלי גד אשר יוסף בנימין עם אברהם יצחק יעקב שבטי ישראל, והביאור פשוט כי טעם כתיבת השמות הללו על החושן עפ"י פשוטות היה כדי שיוכלו האותיות להאיר בכדי להחזיר תשובה. גם שמות י"ב אבני החושן אדם פטדה וברקת נפך ספיר ויהלם לשם שבו ואחלמה תרשיש שהם וישפה עם הר"ת של הפסוק נפתחו ו'אראה מ'ראות א'לקים (אמונה) שזהו מציאות החושן גימ' כ"ב אות' התורה במילוי (כל האות' מלאים, ורק האות תו חסר י') עה"כ.

עוד יש לרמוז טעם מאי טעמא כשהיו צריכים להוסיף עוד אות' שחסרו מן הכ"ב אותיות, הוסיפו דייקא תיבות אלו של אברהם יצחק יעקב שבטי ישראל, כיון שהם עולים בגימ' שמות ז' המלאכים שהם מוסרי התורה מיכאל גבריאל רפאל אוריאל יופיאל צדקיא רזיאל עה"כ, והם סוד שפע אור העליון הנשפע על ידם לישראל.

"רבוץ היה כפול עשו את החושן זרת ארכו זרת רחבו כפול" (שמות ל"ט, ט'). הנה בין כפלי החושן היה מונח השם המפורש, ושם היה מקור שפע הרחמים על ישראל, וענין זה נרמז במידת החושן אשר היה זרת ארכו זרת רחבו, וב"פ זרת (היינו בארכו וברחבו) בפשוט ומלא (ת"ו חסר י') עם עוד מספר שם הוי"ה הרומז לשם המפורש שהיה מונח בתוכו, עם הד' כוללים, עולה בגימ' כמספר הי"ג מדות של רחמים א"ל רחום וחנון אך אפים ורב חסד ואמת נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה. ובחשבון זה של ב"פ זרת" בפשוט ומלא נרמז גם סוד האות א' העליון שנבקע ובאמצעו מתגלה הלובן העליון שהוא עולם העליון ביותר קודם לכל התלבשות באותיות התורה, ושם מקור שורש הרחמים, כי כאשר נחלק האל"ף באמצעותו נעשה י"ו למעלה וי"ו למטה, וכאשר נחשב מספר י"ו בחשבון מאות, הרי אלף ושש מאות, (כי ככל שהעולמות גבוהים יותר כך מחשבים את המספרים במספר גדול יותר בעשרות או מאות או אלפים), נמצא שיש אלף ושש מאות למעלה ואלף ושש מאות למטה, ותיבת זרת פשוט ומלא גימ' אלף שש מאות, וב"פ זרת שווה לב"פ אלף שש מאות היינו ב' חלקי האות א' העליון, לכן היה פעמיים מדת זרת במדת החושן להיותו רומז לבחי' עליונה זו, וב"פ אלף שש מאות עם עוד י' שוה למספר הי"ג מדות א"ל רחום וחנון אך אפים ורב חסד ואמת נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה כנ"ל.